

Janko Samec: Božično romanje.

Zimski dan. In tih večer je.
Zvezde v njem umirajo...
Kam li, kam pastirčki štirje,
kam nocoj marširajo?

Spi v daljavi belo mesto,
citi njih srčnih želj in sanj...
Tolčejo hrapavo cesto,
da nocoj Jospejo vanj.

A pred njimi dež srebreni
raz nebo utrinja se.
Daljno mesto v plašč sneženi
bolj in bolj zagrinja se.

O, kako so noge trudne,
v sneg se jim udirajo!
In oči, že dolgo budne,
k spanju se zapirajo.

Samo v prsih srce vroče
gleda, gleda v daljni cilj;
tja nocoj dospeti hoče,
kjer se Jezus je rodil.

Te pastirce vera vnema,
da božanskih lic smehlja
spremljal bo iz Betlehema
jih v življenje spet nazaj.

Svjatoslav: Kristus je šel po naši ulici.

ZGODBI se boste morda smejali, pa se le. Povem jo tako, kot sem jo slišal od predmestnih otrok.

Pod večer je bile in so začele sanjati čez ulico tesnobne sence. Strehe visoko gori so še komaj vidno gorele v luči. Cesta se je nekam izpraznila in umolknila kakor v pričakovanju. Daleč nekje v sredini mesta